వస్తాను నేస్తం...

శ్రీధర

విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

సృష్టిలోని సౌందర్యం అంతా స్త్రీలోనే నిండి ఉంది.

ఆ మాటకొస్తే స్త్రీ అంటేనే ప్రకృతి. కొండలూ, కోనలూ, నదీనదాలూ, సముద్ర జలాలూ, ఎండలూ, వానలూ, వెన్నెలా, చీకటీ - అన్నీ ఆమెలోనూ, ఆమె ప్రతి కదిలికలోనూ సాక్షాత్కరిస్తాయి. ప్రకృతి లాగానే, పడతీ ఎప్పటికప్పుడు కొత్తగా, నిత్యనూతనంగా కనిపిస్తూ ఉంటుంది.

కనుకనే స్త్రీతో స్నేహం చేయటం ప్రపంచంలోని విలువైన వాటి అన్నిట్లోకి విలువైనదిగా భావిస్తాడు పురుషుడు. ఆస్తులూ, అంతస్తులూ, కట్టుబాట్లూ, సాంప్రదాయాలూ, సింహాసనాలూ, సామ్రాజ్యాధికారాలూ - ఈ విస్తృత జగత్తులోని సమస్తమూ ఆమె స్నేహం ముందు బహు స్వల్పమైనవీ, చాలా అల్పమైనవిగా కనిపిస్తాయి. అందుకనే వీటి నన్నింటినీ తృణప్రాయంగా తన్నేసుకుంటూ వెళతాడు, ఆమె స్నేహ హస్తాన్ని అందుకోవటం కోసం.

అయితే -

అందరూ అందరితో స్నేహం చేయలేరు. స్నేహం చేసినా, చాలా మంది స్వార్థంతో దాన్ని కలుషితం చేసి, త్వరలోనే ఆ స్నేహాన్ని నిలబెట్టుకునే అర్హతను కోల్పోతారు.

నిజమైన స్నేహితులు హృదయాలను ఇచ్చిపుచ్చుకుంటారు. అలా స్నేహితునికి ఒకసారి ఇచ్చిన హృదయాన్ని తిరిగి పుచ్చుకోరు. ఆ స్నేహితుని సుఖాలూ, సంతోషాలూ, బాధలూ, కష్టాలూ, అన్నీ తమవిగానే భావించి, ఆదుకుంటారు. ఆదరిస్తారు. వాళ్ళకోసం ఎలాంటి త్యాగాలైనా సంతోషంగా చేస్తారు.

మల్లిక, సత్యమూర్తిల స్నేహం ఇలాంటిదే. కనుకనే వాళ్ళు ఒకళ్ళ కోసం మరొకళ్ళు ప్రాణాలివ్వటానికి కూడా సిద్ధంగా ఉన్నారు. రెండోవాళ్ళ నుంచి ప్రత్యుపకారాన్ని ఆశించి చేస్తున్న పనులుకావు అవి.

అయితే, సత్యమూర్తి బాధపడే విషయం ఒక్కటే. తనవల్లనే ఆమె అనవసరంగా సుఖాన ఉన్న ప్రాణాన్ని కష్టాలపాలు చేసుకుంది. చావుబతుకుల మధ్య ఊగిసలాడింది. ఈ పరిస్థితి ఎందుకు ఏర్పడినట్లు?

ముకుందరావు మనుషుల చేతుల్లో తను చావు దెబ్బలు తిన్నానని తెలియగానే, ఆగలేక పరుగు పరుగున మల్లిక తనకోసం ఎందుకు వచ్చింది? ఒకనాటి స్నేహితుడి కోసం, ఇప్పటి జీవితాన్ని, సంసారాన్ని చిందర వందర ఎందుకు చేసుకుంది? ఆ సమయంలో, ఆ ఆదుర్దాలో ఈ ప్రశ్నే ఆమెకు తట్టి ఉండదు.

ఇప్పుడింక పనేం లేదు కనుక, సత్యమూర్తి మల్లికను గుర్తుచేసుకుంటూ కూర్చున్నాడు. ఆమె జాడ తెలుసుకునే మార్గం ఏదైనా ఉంటే బావుణ్ణు, ఆ ప్రయత్నంలోనన్నాపడి, తనను తాను మర్చిపోయేవాడు -

ఈ ఆలోచనలతో సగ్తమతమవుతున్న సత్యమూర్తి దగ్గరకు రవి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

"సర్, సడన్‌గా డబ్బు సంపాదించి ధనవంతుడైపొయ్యే మార్గం ఏదన్నా చెప్పండి.." అని అడిగాడు.

"ఏముంది? ఉన్నవాడి ఇల్లు చూసి, అమావాస్యనాడు అర్ధరాత్రి పలుగూ, పారా తీసుకుని వెళ్ళటమే" అని చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

"కానీ మనకు అదీ చేతకాదు కదండీ. మనం అమావాస్యనాడు కన్నం వెయ్యటం మొదలెడితే, పౌర్ణమి నాటికైనా పూర్తికాదే. ఇంకో మార్గం చెప్పండి...."

"పోనీ, నోట్లు అచ్చుగుద్దటం మొదలెట్టు..."

"అదీ పెద్ద ఆర్టే, మనం అందుకూ పనికిరాం... అందుచేత నేను ఫారిన్ వెళ్ళి డబ్బు సంపాదించుకుని వద్దామనుకుంటున్నానండి..." అన్నాడు రవి.

"ఏదో సామెత చెప్పినట్లుంది. ఉట్టికి ఎగరలేనమ్మ, స్వర్గానికి ఎగిరినట్లుంది..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"అది చాలా పాత సామెతండి..."

"పోనీ కొత్త సామెత ఏమిటంటే, కోఠీకి వెళ్ళలేనివాడు ఊటీకి వెళతానన్నాడట...."

"నీ పని అలాగే ఉంది. ముకుందరావుగారింటికెళ్ళి, తనూజను తెచ్చుకోలేవుగాని, ఫారిన్ వెళ్ళి డబ్బు సంపాదించుకొస్తావా?".... అని నవ్వాడు సత్యమూర్తి.

"ఆయన గర్వం డబ్బు ఉందనే కదా. నేనూ నాలుగయిదు ఏళ్ళల్లో డబ్బు సంపాదిస్తుకొస్తాను విదేశాలకు వెళ్ళొచ్చి నాలుగురాళ్ళు వెనకేసుకుంటే, అప్పుడైనా ఆయన నన్ను గౌరవిస్తాడేమో.." అన్నాడు రవి.

"ఐడియా బాగానే ఉందిగానీ, నాలుగురాళ్ళు వెనకేసుకోవడం కోసం విదేశాలకు వెళ్ళాలా? ఇండియాలో నీకు నాలుగురాళ్ళే దొరకవా?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"ఈ గులకరాళ్ళు దేనికీ పనికిరావండీ. అక్కడనుంచీ తెచ్చేవి మాత్రం రాళ్ళు కాదండీ. అవి రత్నాలు, వజ్రాలు, వైఢూర్యాలు... తనూజ కోసం ఏమైనా చేస్తాను...."

"కానీ నువ్వు ఆమెను ఆయన దగ్గిర వదిలేసి వెళితే, నువ్వు వచ్చేటప్పటికికి తనూజ పూర్తిగా నిన్ను మర్చిపోయి, మరొకడి భార్యగా జీవితంలో సెటిల్ అయిపోవచ్చు."

"నా తనూజ నన్ను ఆ మాత్రం అర్థంచేసుకోలేదా, మాష్టారూ...... నేనిప్పుడు బతుకుతున్నదే ఆమె కోసం. ప్రతి క్షణం, ప్రతి నిముషం తనూజే నా కళ్ళముందు కదులుతోంది. నా కింకో ధ్యాస లేదు. ఊహ లేదు... ఆమె ఆలోచనలూ, జ్ఞాపకాలూ, ఇవే నన్ను చూసుకున్నావని తనూజ అనుకోవచ్చుకదా "

"కమ్యూనికేషన్ లేకపోతే, ఎవరి మనసులో ఏ ప్రేమావేశాలు పెల్లుబుకుతున్నాయో, ఏ ఆగ్రహోదగ్ర ఆవేశకావేశాలు మరుగుతున్నాయో రెండో వాళ్ళకు ఎలా తెలుస్తుంది?" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"మీరు చెప్పింది, నిజమే. నా తనూజను నేనే దూరం చేసుకున్నాను. ఇప్పుడు నా బాధ ఇదీ అని చెప్పుకోలేని స్థితిలో ఉన్నాను. ఇక్కడ నుంచీ, ఈ డాబామీదికెక్కి, గొంతు చించుకు అరిచినా, ఊరంతా విని నన్ను పిచ్చివాడనుకుంటారేకాని, వినిపించవల్సిన అసలు మనిషికి మాత్రం వినిపించదు.... ఏమండీ తనూజ ఇంక నా దగ్గరకు రాదా? నా మొహం కేసి చూడదా?" అని జీరవోయిన గొంతుకతో చిన్నపిల్లాడిలా రవి అడుగుతుంటే, సత్యమూర్తి జాలిపడుతున్నాడు. తనూజ తప్ప ఇంక ఇతడికి వేరే లోకం లేదు. ఆమెను తలుచుకుంటూ సడెన్‌గా మెంటల్ బాలెన్స్ పోగొట్టుకుంటున్నాడు. ఆఫీసు నుంచి మధ్యాహ్నమే బయలుదేరి బయటికి వస్తున్నాడు ఇలా అయితే ఆ ఉద్యోగం కూడా ఇంకెన్నాళ్ళో ఉండదు.

"ఏం చేయ్యాలి?" అని సత్యమూర్తి ఎంత ఆలోచించినా భవిష్యత్ అంతా అంధకారబంధురంగా ఉంది. సరైన దారే కనిపించటంలేదు.

ఒక్కోరోజు రాత్రంతా ఏడుస్తున్నాడేమో - రవికి తెల్లారేసరికి కళ్ళూ వాచిపోతున్నాయి. పొద్దున్నే లేచి పెరటి గుమ్మంలో దిగాలుగా కూర్చున్న రవితో సత్యమూర్తి 'ఏమిట్రా ఇది?' అంటే, రవి ఏదో గుర్తుచేసుకునేవాడు.

"ఊరికే అలా చనువుగా, సరదాగా కోపం తెచ్చుకుని మూతీ ముక్కు అందంగా విరుస్తుంది గానీ, నిజంగా నేనంటే తనకి ప్రేమే ఉంది. నాకు తెల్సు సంగతి. నేనేదన్నా అంటే ముందు కొరకొరలాడుతూ చూసేది. తర్వాత నాకిష్టమైనవి కరకరలాడేవి చేసి పెట్టేది. కానీ ఇప్పుడా కొరకొరలూ లేవు... ఏమైతే అదే అవుతుంది. ఇవాళ తనూజ దగ్గరకి వెళ్ళి వాళ్ళింట్లోకి వెళ్ళిపోయి, చెయ్యి పట్టుకుని లాక్కొచ్చేస్తానండి" అని లేచాడు రవి.

"రవీ, యూ ఆర్ గోయింగ్ మాడ్? నీకు పిచ్చెక్కిపోతోంది. నువ్వా ఇంట్లోకి వెళ్ళి తనూజను లాక్కొస్తావా? నీ తల అక్కడే బద్దలై పోతుందిరా..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"అయితే ఏమండి? ఇంకోసారి తనూజ చెయ్యిపట్టుకోగలిగితే చాలు... తల వెయ్యి ముక్కలైపోయినా ఫర్వాలేదు... నా బాధ మీకు ఎవరికీ అర్థం కాదండి... నేను తనూజను దూరం చేసుకున్నాను. మళ్ళీ ధైర్యంగా వెళ్ళి తెచ్చుకొనలేని నా చేతగానితనాన్ని చూసి తనూజ తిట్టుకుంటూ ఉంటుంది. అంచేత, నన్ను వెళ్ళనివ్వండి..." అని సత్యమూర్తిని వేడుకున్నాడు రవి.

"నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో, ఏం చేస్తున్నావో కూడా నీకు తెలియటం లేదు. ఈ స్థితిలో నిన్ను అక్కడకు పంపించలేను. తనూజను వెళ్ళనివ్వటమే నేను చేసిన పొరపాటు. నిన్ను కూడా పంపించి, అంతకన్నా పెద్ద పొరపాటు చేయలేను..." అని ఖచ్చితంగా చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

"మీకేమండి? మీరు అలాగే అంటారు. నేను తనూజను చూడకుండా ఒక్కరోజు, ఒక్కగంట, ఒక్క నిముషం ఉండలేకపోతున్నాను... సో అయామ్ గోయింగ్, సర్..." అని లేచాడు రవి.

"పిచ్చి వేషాలు వేశావంటే, కాళ్ళూ చేతులు కట్టి పడేస్తాను" అని బెదరించాడు సత్యమూర్తి.

రవి బయట పడుతున్నాడు, సత్యమూర్తి బయట పడటం లేదన్న మాటేగానీ, రవి తనూజ కోసం నిప్పుల మీద నడవటానికైనా ఎలా ఉరుకలు వేస్తున్నాడో, మల్లిక కోసం సత్యమూర్తి అంతకన్నా అధికంగా పరుగులు తీస్తున్నాడు.

మల్లిక భర్త హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌తో ఒకసారి మాట్లాడితే బావుండుననీ అనుకున్నాడు. కానీ ఆయనకు తన మీద సరియైన అభిప్రాయం లేదు. తన పొడగిట్టనప్పుడు, తన మాట మాత్రం ఎలా నచ్చుతుంది? ఆయన ఇంట్లో వాళ్ళు ఎవరూ కూడా తన మొహం చూడరు.

ఇక డాక్టరు హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్ ఫ్రెండ్ డాక్టర్ షీలా - ఆమె అయినా తనను రానిస్తుందో లేదో? అయినా ప్రయత్నించటంలో తప్పు లేదు కనుక, సత్యమూర్తి డాక్టర్ బోస్ దగ్గరకు వెళ్ళి ఆమె అడ్రసు తెలుసుకున్నాడు.

మర్నాడు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు ఆ ఇల్లు వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాడు. ఆ కాలనీలో వీధి చివరగా ఉన్న ఇల్లు, గేటు దగ్గర బోర్డు మీద ఆమె పేరు, ఉద్యోగం, వివరం, సంప్రదించు వేళలూ రాసి ఉన్నాయి. సాయంత్రం మాత్రమే రోగులు ఆమెను చూడటానికి రావాలి. అందుచేత పొద్దునపూట వైద్యం కోసం వచ్చేవాళ్ళు ఎవరూ ఉండరు.

సత్యమూర్తి కాలింగ్ బెల్ నొక్కితే, ఆయా వచ్చి తలుపు తీసింది. ఎవరూ, ఏం కావాలీ అని అడిగి, డాక్టరమ్మతో మాట్లాడాలంటే సాయంత్రం రమ్మనమని చెప్పింది. కానీ సత్యమూర్తి ఆమెతో ఇప్పుడే మాట్లాడాలని పట్టుపడితే లోపలికి వచ్చి కూర్చోమంది. ఆయా వెళ్ళి చెప్పిన అయిదు నిముషాల తర్వాత కర్టెన్ తొలిగించుకుని ఒకామె ఇవతలికి వచ్చింది.

ఆమె అంత పొడుగూ కాదు, అంత పొట్టీ కాదు. అంత సన్నమూ కాదు. మనిషి పసుపు పచ్చని దబ్బపండు రంగులో, ఇంతలేసి కళ్ళతో చూస్తూ విలక్షణమైన అందంతో, ఆకర్షణీయంగా ఉంది.

'మాక్సీ' గౌనులో ఆమె వంపుసొంపులు కనిపించీ, కనిపించకుండా ఉన్నాయి.

టేబ్‌లు ముందు కూర్చుంది. ఎదురుగా సత్యమూర్తి ఉన్నాడు. ఇద్దరిమధ్యా ఎవరి గుండె చప్పుడును అయినా వినిపించే స్టెతస్కోప్ ముడుచుకుని కూర్చుంది.

డాక్టర్ షీలా కొంచెంగా ముందుకు వంగి 'యస్' అంది.

"నా పేరు సత్యమూర్తి" అన్నాడు.

ఆ పేరు వినగానే ఆమె ముఖంలో రంగులు మారాయి. కనుబొమ్మలు చిట్లించింది. నుదురుమీద గీతలు కనిపించాయి. అతనే చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు.

"నేను మీ దగ్గరకు వైద్యం కోసం రాలేదు. పర్సనల్ విషయం ఒకటి మాట్లాడాలని వచ్చాను."

"ఎవరి పర్సనల్ విషయం.... ?"

"మీకూ, నాకూ సంబంధించిన ఇద్దరి పర్సనల్ విషయం... డాక్టర్ హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్, మల్లికల విషయం..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"పోలీసులూ, కోర్టులూ, కేసులూ, పేపర్లూ, - అన్నీ అయిపొయ్యాక, ఇంక నా దగ్గర కొచ్చారా?" అని అడిగింది షీలా.

"నిజమే, మీరన్నట్లు వాటి అన్నిటి చుట్టూ నేను తిరిగిన మాట వాస్తవమే. అయితే, నేను సరదా కొద్దీ చేసిన రభస కాదు అది. మల్లికను ఎవరో ఎత్తుకుపొయ్యారు. వాళ్ళు ఆమెను చంపేస్తారని నా భయం. అందుకని పోలీసుల దగ్గర కెళ్ళాను. వాళ్ళవల్లా ప్రయోజనం లేకపోయింది. అందుకని కోర్టు కెళ్ళాను. అక్కడా మల్లికకు కావాల్సిన రక్షణ దొరకలేదు. అసలు ఆమే దొరకలేదు. అంచేత పేపర్లో వేయించి పదిమందికి తెలియపరిస్తే లోకానికి అయినా వెరచి, ఆమెను చంపటం కొన్నాళ్ళు వాయిదావేస్తారేమో, ఈలోగా ఏ దైవం అయినా కరుణించి, ఏ అద్భుతమైనా జరిగి, ఆమెను వాళ్ళ చేతుల్లో నుంచి తప్పించి, మల్లికను కాపాడగలనేమోనన్న ఆశతో, భ్రమతో అందరి చుట్టూ తిరుగుతున్నాను. ఇప్పుడు మీ దగ్గరికొచ్చాను... "

"నేనేం చేయగలను?" అని అడిగింది మల్లిక.

"డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ మీకు మంచి ఫ్రెండు అని విన్నాను.... "

"నేనూ విన్నాను. మల్లిక మీకు ప్రాణం కంటే ఎక్కువేనని, ప్రేమించుకున్నారని, పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నారని.... చాలా విన్నాను..." అంది షీలా, కుర్చీలో సర్దుకుని కూర్చుని, వెనక్కివాలి రిలాక్స్ అయి.

"అదంతా విన్నారు కాబట్టి, మళ్ళా మీకు చెప్పుకోవాల్సిన అవసరంలేదు అనుకుంటాను. నా ప్రమేయం లేకపోయినా, నా మూలంగా ఆమెకూ, ఆమె భర్తకూ మధ్య కలతలు పెరిగాయి. కలహాలు జరిగాయి. తిట్టుకున్నారు. కొట్టుకున్నారు. ఇప్పుడేమో

చంపుకుంటున్నారు. మల్లిక ఇటు నా స్నేహితురాలు అయితే డాక్టర్ గారూ మీకు మంచి స్నేహితుడు కనుక, వాళ్ళకోసం మనం ఏదైనా చేయగలమేమో అడగటానికి వచ్చాను... ఆయన మీ మాట కాదనరేమోనని నా ఆశ...." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ గారు చెబితే నేను వినటమేగాని, నేను చెపితే ఆయన వినే ప్రసక్తిలేదు. ఆయనకు చెప్పగల సామర్ధ్యంకూడా నాకూ లేదు..."

"కానీ ఒక సంసారం కూలిపోతుంటే, మీకు కనీసం ఫీలింగ్ అయినా లేదా? మీరు డాక్టర్ కనుక, పుట్టుక, చావు - ఈ రెండింటితో మీకు రోజూ కత్తులూ కఠార్లూ పెట్టి ఆడుకుంటూ ఉంటారు కనుక, ఒక మనిషి చావు మీకు చాలా రొటీన్‌లా కనిపించవచ్చు. కానీ మాకు అలా కాదు ప్రతి చిన్న కష్టానికీ, సుఖానికి అతిగా రియాక్ట్ అయ్యే మేము, చావు పుట్టుకలకు చాలా ప్రాముఖ్యతనిస్తామండీ.." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"మీరు చాలా పొరపాటు పడుతున్నారు. మేం కత్తులూ, కఠార్లతో ఆడుకునే మాట నిజమేకాని, రోజూ మా చేతుల మీదుగా జరిగే ప్రతి పుట్టుకకూ, చావుకూ, మేమూ ఎంతో ప్రాముఖ్యత నిస్తాం.." అంది షీలా.

"మరి మల్లిక విషయంలో మీరెందుకు ఇంత ఉదాసీనంగా, పట్టనట్లు కూర్చుంటున్నారు?...." అని అడిగాడు.

డాక్టర్ షీలా నిట్టూర్చింది. తర్వాత నెమ్మదిగా చెప్పటం మొదలు పెట్టింది.

"డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌తో నాకు ఏర్పడిన పరిచయం ఈనాటిది కాదు. చదువుకునే రోజుల్లోనే మేమిద్దరం చాలా క్లోజ్‌గా ఉండేవాళ్ళం. వాళ్ళది బాగా ఉన్నవాళ్ళ కుటుంబం అయితే, మాది లేనికుటుంబం. అందుచేత ఎన్నోసార్లు చదువు ఆపేద్దామనుకున్నాను. ఎప్పటికప్పుడు, హరి అడ్డుపడి నన్ను చదివించాడు. తనతో పాటు మెడిసన్‌లో చేర్పించాడు. అతనికి ఇక్కడ సీటు వచ్చింది. నాకు రాలేదు. నాకోసం ఇక్కడ తనకు వచ్చిన సీటు వదులుకున్నాడు. ఇద్దరం కలిసి చదువుకోవాలన్న ఉద్దేశ్యంతో, ఇద్దరికీ డొనేషన్స్ కట్టి మంచి చోట సీట్లు సంపాదించాడు. నన్ను హాస్టల్‌లో ఉంచాడు. నాకు తెలియనివి ఎన్నో విషయాలు చెప్పాడు. తిండీ బట్టా, నాకు అవసరమైన ప్రతి చిన్న ఖర్చూ తానే భరించాడు. ఇక్కడ జాబ్ ఇప్పించాడు. ఇప్పుడు నేను ఉంటున్న ఈ ఇల్లూ, ఈ ఇంట్లోని వస్తువులూ - అన్నీ ఆయనవే - అసలు ఈ షీలా జీవితమే ఆయనది. కనుక ఆయనకు నా మీద పూర్తి హక్కులున్నాయి. ఆయన ఏం చెబితే అలా చెయ్యటమే నా పని...."

"మీ అనుబంధం ఎంత గొప్పదైనా, మీరు పెళ్ళి చేసుకోలేదు. లోకం దృష్టిలో మీరు ఆయన భార్య కాదు..."

"తెలుసు, నేను డబ్బులేనిదాన్ని అయినందువల్ల నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవటానికి హరి తల్లి అడ్డుపడింది. ఆమెకు ఇష్టం లేకపోయినా నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలని హరి అనుకున్నాడు. కానీ నేను అలా చేయవద్దు అన్నాను. తర్వాత తల్లి కోరిక తీర్చడం కోసం హరి, మల్లికను చేసుకున్నాడు. హరి కోరికను తీర్చటం కోసం నేనిలా మిగిలిపొయ్యాను. లోకం దృష్టిలో నేను అతని భార్యను కాదు. ఈ అనుబంధం మా ఇద్దరికీ అర్ధం అవుతుంది. నేను హరికోసం ఎదురు చూస్తూ ఇలాగే ఉండిపోతాను. హరీ నేనూ కరెన్సీ నోటుకు అటూ ఇటూ ఉండే రెండూ వేర్వేరు డిజైన్‌లలాంటివాళ్ళం. మా ఇద్దర్లో, ఏ ఒక్కరులేకపోయినా, రెండోవాళ్ళ జీవితానికి అర్ధం లేదు. ఉయ్ ఆర్ ఇన్‌కంప్లీట్ వితౌట్ ది అదర్..."

సత్యమూర్తి అన్నాడు "అంత బలమైన బంధం ఉన్నప్పుడు, ఇంత చదువుకుని, స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుకోగల చనువు ఉన్నప్పుడు, మీరు పెళ్ళి చేసుకుని ఉంటేనే బావుండేది..."

"నా జీవితానికా అదృష్టం లేదు ..."

"అని మీరు సరిపెట్టుకున్నారు సరే. అటు మల్లిక, డాక్టర్ హరిల జీవితాలకూ అర్ధం లేకుండా పోయింది. నౌకరుకు నచ్చకపోతే, పని మానేసి వెళ్ళిపోతుంది. కొడుకూ, కోడలకూ నచ్చకపోతే, వేరే కాపురం పెట్టుకుని విడిగా ఉండిపోతారు. ఒక ప్రియుడికీ,

ప్రియురాలికీ సరిపడకపోతే ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతారు. కానీ భార్యాభర్తల సంగతి అలా కాదు. వాళ్ళ మధ్య ప్రేమాభిమానాలు లేకపోతే, ఆ ఇల్లు నరకం వాళ్ళ బ్రతుకులకు దుర్భరం. ఇంకో విషయమేమిటంటే, ఆలుమగల మధ్య నాలుగు గోడల మధ్యా ఎన్ని గొడవలున్నా ఫర్వాలేదు. ఏదో విధంగా సర్దుబాటు చేసుకుంటారు. కానీ వాళ్ళ మధ్య గొడవలున్నాయని లోకమంతా తెలియటం మాత్రం - అన్నిటికన్నా బాధాకరమైన విషయం" అని చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

"ఇందాకే చెప్పాను. నేను స్వంతంగా నిర్ణయాలు తీసుకోవటం లేదు. హరి చెప్పినట్లు చేయటమే నాకు తెలుసు. హరి మల్లికను పెళ్ళిచేసుకున్నాడేగానీ, మొదటిరోజు రాత్రంతా నాతోనే గడిపాడు. మీ దృష్టిలో, సంఘం దృష్టిలో, మల్లిక ఆయన భార్య కావచ్చు, నేను పరాయి దాన్ని కావచ్చు. కానీ మా దృష్టిలో ఆయనే నా భార్త. నేనే ఆయన భార్య..." అంది షీలా.

"ఏమండి. ఒక చిన్న విషయం ఆలోచించండి . ఎవరికి నచ్చిన వాళ్ళతో వాళ్ళు ఉంటూ లోకంతో మాకు పని లేదు మా లోకం వేరు అని గిరిగీసుకుని ఉండటం మొదట్లో బాగానే ఉంటుంది. కానీ తర్వాత వచ్చే సమస్యలే జటిలమైనవి. బాల్యం, యవ్వనం గడిచాక, పెళ్ళిచేసుకోవాలి, తల్లి కావాలి, పిల్లలు కావాలి. వాళ్ళకు చదువూ సంధ్యా చెప్పించాలి. మంచీ మర్యాదా నేర్పాలి. మీ పిల్లలకు సంఘంలో గౌరవమైన స్థానాన్ని కల్పించాలి. డాక్టర్ హరిగారి భార్యగా కాక, ఆయన భార్యలాంటి మనిషిగా ఉంటూ ఇవన్నీ సాధించగలరా? ధైర్యంగా పిల్లల్ని కనగలరా?..." అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"నేను అలాంటి ఆశలేం పెట్టుకోలేదు. ఇలాగే ఒంటరిగా ఉండిపోతాను. రోజూ హరి వస్తాడు. ఆ కాసేపూ నా ఇంట్లో వెన్నెల కాస్తుంది. ఈ దశలేవీ నా జీవితంలో లేవు. ఈ చీకట్లోనే ఆయన కోసం ఎదురు చూస్తూ గడిపేస్తాను... ఇంతే..." అంది షీలా. ఆ మాటలు అంటున్నప్పుడు కంటి కొసల నుంచీ కన్నీరు జారింది. చేత్తో తుడిచేసుకుంది.

"మీలాంటి మనిషిని నేనెక్కడా చూడలేదు..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"ఇది తిట్టో, దీవెనో నాకు తెలీదు. నాలాంటి మనిషిని చూడలేదంటే, నాలాంటి పనికిరానిదాన్ని చూడలేదనా?" అని ఇంతలేసి కళ్ళతో చూసింది షీలా.

"మీ జీవితం, మీ ఇష్టం. వ్యాఖ్యానించటానికి నేనెవర్ని? కానీ మీ వల్ల మల్లిక బ్రతుకు బండలైపోతోంది..." అన్నాడు. సత్యమూర్తి.

"నా వల్లనే అని ఎందుకు అనుకోవాలి? ఆమె బతుకు బండలు కావటానికి మీరూ కారణమే... " అంది షీలా.

"అదే నా బాధ కూడా. అయితే మీకు కనీసం ఆ ఫీలింగ్ కూడా లేదు. జాలీ, దయా కూడా లేకుండా పోయినయి" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"మాటలు మర్యాదగా రానివ్వండి... నేను చేయగలిగిందేమీ లేదని ముందే చెప్పాను...."

"మీరు చేయగలిగింది కొంత ఉంది చేస్తారా మరి!" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"ఏమిటది?"

"మీరు డాక్టర్ హరి జీవితం నుంచి తప్పుకుంటే మొదట్లో కొంత కాలం ఆయన బాధపడినా, తర్వాత రాజీపడి, కుదుటపడి భార్యతో సెటిల్ అవుతాడు..." అన్నాడు సత్యమూర్తి. మళ్ళీ తనే

"వాళ్ళిద్దరి జీవితాలనుంచి తప్పుకుందాం మళ్ళా ఎప్పుడూ ఎక్కడా వాళ్ళ కంటపడకుండా ఉండేంత దూరంగా మీరూ, నేనూ ఎవరిదోవన వాళ్ళు వెళ్ళిపోదాం. ఇందుకు మీరు ఒప్పుకుంటే, నాకూ ఇష్టమే.... సంతోషంగా ఇప్పుకుంటాను..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"ఆలోచించుకునేందుకు నాకు కొంచెం టైం ఇవ్వండి...." అంది షీలా.

"మీకు కావల్సిన టైం తీసుకోండి. ఆలోచించండి. కానీ మరీ ఆలస్యం చేసి మల్లిక బ్రతుకు తెల్లారిపొయ్యేదాకా జాప్యం చేయకండి. మీరు డాక్టరు. ప్రాణాలు కాపాడవలసిన వాళ్ళు. మీ వల్ల ఒక మనిషి నిండు ప్రాణాలు పోకుండా చూడండి. డాక్టరు హరి

జీవితంలో మీ జీవితం విడదీయలేనంతగా ముడిపడిపోయిందని తెలుసు కానీ ఎప్పటికీ మీరు మూడో మనిషే.. ఆ ఒక్క విషయం దృష్టిలో పెట్టుకుని ఆలోచించండి... నన్ను మళ్ళా ఎప్పుడు రమ్మంటారు?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"రెండు రోజులు టైం ఇవ్వండి...."

"రెండు రోజులా? వీలుండదు. సాయంత్రం మళ్ళావస్తాను. నాలుగింటికి.... ఆలోచించండి... ఇవాళ ఆదివారమే కదా... ఇంట్లోనే ఉంటారు కదా... " అన్నాడు సత్యమూర్తి.

ఇంతలో ఆయా లోపలినుంచి వచ్చింది.

"అమ్మా డాక్టరు బాబు ఫోన్ చేశారు. మల్లిక గారి గురించి అడుగుతున్నారు" అంది.

సత్యమూర్తి ఉలిక్కిపడ్డాడు. "మల్లికా! ఎక్కడా? ఇక్కడుందా?" అంటూ ఇంట్లోకి దూసుకు వెళ్ళబోయాడు.

డాక్టర్ షీలా లోపలికి దూరి, అతని ముఖాన తలుపులు మూసేసింది.

✷✷✷

నిజంగా మల్లిక ఆ ఇంట్లోనే ఉందా?

ఐతే ఈ సంభాషణ అంతా విన్నదా?

ఎలాంటి స్థితిలో ఉంది?

షీలాకి అంతా తెలిసే చెప్పలేదా?..

వచ్చే నెల వరకూ ఈ సస్పెన్స్ భరించక తప్పదు..!

*****

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి.

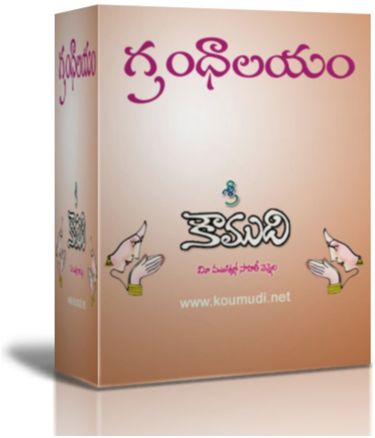

Click here to go to KOUMUDI Library